Temps Pasqual - Cinquè diumenge

Per Administrador el dg., 24/04/2016 - 09:00

Ac 14,21b-27
Ap 21,1-5
Jn13,31-33a.34-35

Al final de la pel·lícula *Darrera d'un vitrall fosc* de I. Bergman, podem escoltar el següent diàleg:MINUS: (ple d'angoixa). Dóna'm alguna prova de Déu
Silenci
MINUS: Tu no pots.
DAVID: Sí, puc. Però deus escoltar més atentament això que t'estic dient, Minus.
MINUS: Això és justament el que necessito, escoltar.
DAVID: Està escrit, Déu és amor.
MINUS: Per mi són paraules banals, estupideses.
DAVID: Espera un moment, i no interrompis.

En diverses ocasions, l'Escriptura mostra la paradoxa dels contraris amb la finalitat que l'home desvetlli com viure les seves relacions segons els ulls de Déu: la *des*-figura de la torre de Babel (Gn 11) en l'afany d'enaltir-se i de posseir (omnisciència i omnipotència) contraposada a la figura de la *kènosi* de la glòria de Déu del cel nou i de la nova terra (Ap 21), que enalteix i fa possible l'esperança per a l'home. Així és descrit en la *des*-figura de la dona de Lot paralitzada com una estàtua de sal (Gn 19, 26) en el seu record nostàlgic dels anys meravellosos a Sodoma i Gomorra. Moltes vegades podem viure paralitzats. Al contrari, un dels relats pasquals, el dels deixebles d'Emmaús (Lc 24, 13-25) ens mostra els seus *cors inquiets*: pensar el camí del passat, del present i del futur i decidir-se per tornar a Jerusalem per ser testimonis del Rostre del Ressuscitat qui els fa viure, pensar-se i decidir-se per l'alteritat, és a dir, pel proïsme com a sagrament. Som convidats a ser sagraments pels altres.

1) Vers la nova Jerusalem: Un cel nou i una terra nova

La vella ciutat presenta tres tipus de divorcis:

- El divorci entre la societat i la política. Lluny queden els temps en què l'home era considerat un *homo politicus*, un home preocupat per l'espai on vivia. Les ideologies polítiques serveixen al Bé Comú? O a la seva idea? La dreta, l'esquerra, el centre, els extremismes determinen la política i més diria, determinen alguns homes. L'interès polític és baix, i s'incrementa quan l'economia foragita les butxaques i el nostre consum acèrrim. Així, doncs, la preocupació per la nostra terra, el nostre país, el nostre ambient el deixem als discursos.
- El divorci entre la societat i la cultura. En el record roman el gust de l'home per la cultura. Però algú em podria dir, què és la cultura? De ben segur, tota manifestació, expressió del pensament, del sentiment de l'ésser humà. Potser els joves d'avui dia no han llegit les obres d'Homer, o bé desconeixen qui és Raimon Llull. Cada vegada hi ha menys interès pel món clàssic, pels avantpassats. I els més vells potser senten una melancolia comprensiva de com la "seva cultura" es va perdent, sense un interès per la contemporaneïtat i la tecnologia, expressions culturals d'avui
- El divorci entre la societat i la religió. És curiós, divorci però augment del desig d'espiritualitat. L'home sent un buit, potser la situació vital – sobretot en els espais benestants – provoca un trencament interior. Però no vol, en definitiva, un vincle fort, no vol que cap cosa el relligui a aquesta espiritualitat, ni cap moral. Algú es preguntava si després d'Auschwitz hi ha Déu. La qüestió podria anar més enllà: de qui depèn la resposta de Déu, d'ell o del mateix home?

Certament, caminar vers la nova Jerusalem és una invitació a superar aquests divorcis (que tenen la seva part dolorosa). Però, creiem en una reconciliació possible i lluitada entre: 1) Una societat i una política on els homes i les dones es preocupem pel nostre entorn i la nostra terra; 2) Una societat i una cultura per gaudir de la diversitat de formes i d'expressions del passat, del present i del futur. En definitiva, es tracta de creure en la gran potencialitat que té l'home; 3) Una societat i una religió que s'afanyin per deixar que parli Déu, atansar-se al Misteri, escoltar el silenci de Déu i la seva paraula, i humilment, posar-la en pràctica.

2) La clau que obre el pany de la nova ciutat: l'amor
Podem recordar, aquí, l'obra d'art de Boticelli a la National Gallery de Londres. Venus, la deessa de l'Amor aconsegueix despullar de les horribles armes de la guerra del déu Mart. Malgrat la insistència dels sàtirs – aquestes tendències al mal –, l'Amor té un poder que fa brollar el més bell que tenim de nosaltres mateixos. Boticelli realment capta profundament aquesta transparència de l'Amor. És la gran invitació de l'Evangeli: romandre en l'amor llegat i fet herència pels deixebles del Crist. Sí, es tracta del comandament de l'amor.
El déu de la guerra ha estat massa present en el nostre voltant i en nosaltres mateixos: focs abundants, sorolls de por i de bombes de l'horror, atacs continus oblidats, polítiques personals, assassinats absurds o demències il·lògiques. I podria, podríem continuar...sense aturar-nos. No obstant hi ha un "obstant", un "malgrat". Un malgrat que fa aixecar-nos dels nostres interessos egoístics i posar-nos a caminar en comú, en comunió. Per als cristians, Déu té una paraula consoladora davant del mal: el seu Amor transparent, però difícil de captar-lo quan la foscor penetra en el més íntim dels nostres cors perquè estem massa

adormits.
Escoltem la paraula de l'Amor, la seva transparència que ens crida a estimar, a ser eucaristia *in unum corpus sum* i com deia el poeta alemany Rilke a Friedrich Westhoff: "Cuando aman no han de olvidar que son principiantes, ignorantes de la vida, aprendices del amor: han de aprender el amor, y para eso hace falta (como en todo aprendizaje) sosiego, paciencia y recogimiento".
Així és la Caritat: desvetllar el rostre de color del Crist. Tant de bo no resti com a una estètica buida sinó més aviat, el focus de la caritat que il·lumini el nostre procedir. En l'amor la incomprensió juga molt, perquè el meu mode de procedir xoca amb l'altre mode de procedir sigui de l'altre, sigui de l'Altre. Però no oblidem el que diu el personatge de la pel.lícula: Déu és Amor, està escrit. No interrompis. Pensem-hi.

ETIQUETES
POLÍTICA CULTURA RELIGIÓ AMOR